

Техничка школа
„Дрво арт“

Живот у доба короне

избор ученичких радова

У Београду, јуна 2020. године

Живот у доба короне

У овој брошури представљен је избор литерарних радова ученика Техничке школе „Дрво арт“ насталих у оквиру часова српског језика и књижевности током трајања епидемије висуса корона. Приказан је и један рад на енглеском језику који се истакао, настао у оквиру часова енглеског језика. Радови на српском језику представљени су у складу са редоследом у ком их је комисија рангирала.

Аутор анониман

Живот у доба короне

Кроз живот, и младост, увек сам имао проблем који никако нисам успевао да решим. Можда је смешно, али увек сам мислио да имам кризу идентитета. Нисам могао да себе "дефинишем", да, најпре, себи објасним "ко сам ја?" Све што сам желео је да насмејем људе око себе. Знао сам како је то бити генерално несрећан у животу и нисам желео да се други тако осећају. Рођен сам 2002. године, и, попут других, пролазио сам кроз разне фазе. Сећам се да сам једно време био клоун друштва, да сам, заправо, могао да насмејем већину људи око себе, али, у исто време, то нисам био ја, то није било оно што сам желео да будем. Једно је истина: у души сам, колико год то прикривао од других, био и остао детињаст. И, наравно, свестан сам тога.

Било је то у лето 2017, време уписа у средњу школу. Нисам ништа очекивао када сам отишао да попуним уписницу, записивао сам личне податке на некаквом листу папира и, у том тренутку, ушла је у просторију витка, прелепа црнокоса девојка, осмеха каквог, до дана данашњег, нисам поново видео. Случајно сам чуо њено име, и, наравно, запамтио га. Остало је још само неколико недеља до почетка школске године, а ја нисам могао да престанем да мислим на њу.

Почела је прва година у средњој школи, потпуно нова средина, потпуно нови људи, страх од новог почетка. До поласка у средњу школу, многи нису могли да поднесу да будем у њиховом друштву. У учионици почиње прозивање ученика и схватам да сам у одељењу са истом оном девојком коју сам запамтио са уписа. Није прошло много, свега неколико дана, пришао сам јој и ми смо се упознали. Свидела ми се истог трена иако сам знао да то и није добро за мене, јер, када се заљубим, то траје, траје... и превише. Причали смо, дуго, непрекидно. Имао сам пуно наде у себи.

Прошли смо, од тада, кроз штошта заједно, изградили неки, наизглед, посебан однос, нешто између пријатељства и нечег мало вишег, када се, у рано пролеће 2020, појавио вирус који је запретио целој планети. Почео је

полако, на први поглед, безазлено, попут обичног грипа, неколико људи је било заражено, али се није дизала паника око тога. Неколико недеља касније, шири се по целом свету. Настаје паника, проглашена је глобална пандемија, карантин је постао обавезан у многим државама, настале су велике промене у начину живота. Школа је престала са радом, као и вртићи, факултети и многе државне установе. Они који су могли, радили су од куће, они који нису, имали су смањену плату, али су ипак имали некакав приход како би могли да издржавају своје породице. Како више није било школе, није било ни прилике да виђам њу. Могли смо само да се чујемо телефоном. Тако је и било, макар у почетку.

Разговарали бисмо по цео дан, једно другом слали поруке, фотографије, видео-клипове, користили видео-позиве, углавном, све оне глупости које клинци раде. Од како смо се упознали, веома лако и лепо смо се уклопили, причали смо о путовањима, летовању, маштали да заједно одемо негде. Указала се прилика да те, 2020. године, одемо заједно на море. Све коцкице су се склопиле; мени је рођендан на пролеће, имао бих новца да приуштим такво путовање себи, постао бих пунолетан, тако да не би било никаквих проблема.

С обзиром да је у држави у којој сам живео владало ванредно стање у том тренутку, коцкице су се ипак мало помериле. Морали смо да променимо план који смо имали, али сам веровао да ипак постоје шансе да се ствар поправи и да одемо на то проклето море. Размишљао сам о томе дан и ноћ, од понедељка до недеље, и тако све округ. Не сећам се више ни због чега, али смо, у међувремену, имали неку несугласицу, ништа ново за нас, па смо престали да једно време разговарамо. Није било ништа велико у питању и знао сам да ће се ситуација између нас средити, да ће све поново бити по старом. Месец и по дана је трајало ванредно стање, било је веома досадно, тога се сећам. По цео дан бих свирао гитару, писао песме, писао приче, певао, правио музику уз помоћ компјутера, играо игрице и, мање-више, испуњавао своје школске задатке.

Дошло је и лето, вирус је попустио, људи су се полако опорављали и било је све мање заражених а све више излечених. Са њом сам се помирио, отишли смо на то море, на то проклето летовање. Толико сам га ишчекивао а није

било ништа специјално. Комуникација међу нама се наставила, нешто ређе него раније, али смо остали у контакту до краја лета. Школа је кренула са нормалним радом, све је било у реду, вирус под именом „корона“ је постао само нешто јача верзија сезонског грипа. Тако су говорили.

Крајем године, иако је било хладно време, вирус се поново вратио, слабији него на свом почетку, али је и даље био ту. Уведен је безбедоносни карантин у свим државама, светом је поново завладала пандемија. Само што је овог пута вирус мутирао. Мутирао је толико да је постао смртоносан за све који су старији од четрдесет година. Симптоми су били исти као и када се први пут појавио: јак притисак у грудима, отежано дисање, главобоља, сув кашаљ, све по старом, али много јачег интензитета. Нисмо знали колико ће све то поново да траје. Надали смо се да ће до лета све да ишчезне и да ћемо се вратити у стање пре пандемије, али није било тако. Наредних неколико година људи су били у обавези да носе дупле медицинске маске, рукавице, дуге рукаве и панталоне како им кожа не би имала никакав додир са ваздухом. Лице је морало да буде посебно заштићено.

Смртност је била на највишем нивоу до тада. Уколико бисте се заразили, шансе да преживите биле би између 25 и 30 процената. Настала је економска криза, свакодневна пустош у маркетима. Завладало је сиромаштво и глад. Било је на десетине милиона мртвих у свету. Моја породица је била веома опрезна, излазили смо само када смо морали, родитељи су радили од куће, правили смо високо калоричну храну како не бисмо били гладни. Једном у две недеље би неко ишао у велику набавку намирница.

Све је то трајало до 2025. године, када је вирус достигао свој максимум. Уколико бисте се заразили, шансе да преживите биле би само 10 процената. И даље се преносио само капљично, али би на свим површинама остајао и до 72 часа. У целом свету је уведена смртна казна за оне који би без потпуне заштите напустили свој дом. Људи су ишли са кофама на глави, носили кациге, имали, у исти мах, толико креативних и застрашујућих начина да заштите себе и друге.

Све је то трајало веома дуго. Много је прошло од како сам последњи пут видео девојку која ми је заувек променила живот. Слабо смо се чули, једном

у, можда, неколико недеља, разменили бисмо свега неколико кратких порука и то би било све. Из дана у дан, мој јастук би чуо толико, до тада, неизговорених речи. Сви су почели да луде, па и ја. Више нисам знао шта мислим а шта изговарам наглас. Да су зидови имали уста, ко зна шта би ми, на основу онога што су чули, рекли и ко зна како би реаговали. Елем, није то битно.

Не знам тачно када, али је вирус почео да се преноси и само ваздухом. Постојала су посебна одела, налик онима које су носили астронаути у свемиру. Свака породица би имала по једно такво одело. У њима би, будући да вирус није могао да продре до њих када би излазили напоље, једино били безбедни.

Напредак у свету је стао. Нових технологија није било, развој науке више није био могућ. Само су још лекари тражили спас, лек против невидљиве немани која је снашла људску популацију, лек за оне који су преостали. Рађање више није била опција. Могућност порођаја није постојала због целе ситуације, тако да је светски морталитет био највиши од када свет постоји. Храна више и није била храна на какву смо навикли, а оно мало воде које је на планети још остало, било је таквог квалитета да би се сваки нормалан човек, онај пре појаве пандемије, исповраћао истог трена када би је само помиришао, а камоли пробао. Ипак, ми смо је пили, нисмо имали велики избор.

Није било никаквог помака. Вирус је настављао да се шири и мутира, људи су и даље умирали, претио је сигуран крај човечанства. Неки су толико полудели због свега да су себи одузели живот. Неки су, опет, полудели да су одузели животе другима, па су и њих морали да убију. Ја сам чуо гласове који су ми говорили свакакве ствари, небулозе, свашта ми је пролазило кроз главу, мада, да будем искрен, највише сам волео да чујем њен глас. Свака наша успомена, коју смо имали, враћала се у облику фигура које би имале способност да говоре и које су седеле у углу моје собе. Спријатељио сам се са њима. Иако наизглед језиве, демонолике, заправо су биле јако нежне.

Понекад, дани би пролазили као минути, а понекад сам имао осећај да дану нема краја. Не сећам се када сам последњи пут видео залазак сунца.

Написао сам мноштво песама, стотине ако не и хиљаде. Занимљиво је било то што је свака, иако различита и посебна, говорила о оној прелепој црнокосој девојци. Престала је да ми се јавља. Не знам када. Додуше, причао сам, у својој глави, са њом стално. Изгубио сам појам о времену, цела породица ми је нестала, као што сам рекао, не знам ни када ни како. Био сам сам. Јео бих оно што су они називали храном и што би нам остављали испред врата једном недељно. На томе сам живео. Природа се вратила у некадашње стање, у оно како је изгледала пре неколико хиљада година. Све је било зелено, животиње су завладале светом. Било их је свуда, свакаквих, једнобојних и шарених, малих и великих, са две, четири или шест ногу, мада, могуће да сам толико полудео да сам све то и умислио. Више нисам знао шта је стварно а шта не. Нисам знао да ли сам уопште био жив или сам већ увелико био у паклу.

С времена на време, отворила би се стара рана никада заборављене љубави, од малена сам научио да волим, да поштујем. Та рана би болела толико да сам плакао док не бих потпуно дехидрирао, вриштао, док не бих остао без гласа. Ударао сам песницама у већ увелико избушен зид све док не бих прокрварио. Проклињао сам дан када сам се родио, није било фер, све сам изгубио, није било поенте да живим. Хтео сам да подигнем руку на себе, али ми једна мисао није дозвољавала. Надао сам се да ће вирус једном нестати, и да ћу се поново сјединити са једином особом на коју сам мислио од јутра до свитања.

Оријентишем се по томе... Био сам увелико сед када сам схватио да се корона вирус више не шири и да је на свету остало још само пола милиона људи. Да, живот је могао да се настави тамо где је стао пре толико деценија.

Сада је корона вирус само траума која је остала у многима широм планете. Ја сам повратио своју свест, опоравио сам се од свега. Лекари ми кажу да нисам више луд, али ја нисам потпуно сигуран у њихов суд. Јер, неко ко није луд, одавно би заборавио овакву прошлост и био би свестан неких ствари. А ја? Ја се и даље надам да ћу једног дана наћи девојку због које сам постао луд, којој никада нисам рекао шта осећам. Жалим што јој никада нисам рекао колико ми значи. Жалим што јој никада нисам био пријатељ, што никада то нисам ни хтео да будем. Што јој никада нисам рекао да је волим, и да сам

хтео да заувек будем уз њу, да је пазим и чувам, да поред ње сањам и живим. Због ње сам наставио да дишем. Поред ње сам научио ко сам, знао сам шта желим да будем. Боли то што знам да никада не би било тако. За њу сам био само друг, као и сви остали, а желео сам да јој будем посебан.

Можда је корона била казна за то што нисам скупио храбрости да јој све то кажем, казна коју ми је преписао Ђаво, али, ако сам нешто научио *о животу у доба короне*, то је да љубав не чека и да она прође, као и све остало. Да могу да вратим време, не бих променио ништа. Надам се да ћу је једног дана поново пронаћи. Није ово једини свет који постоји.

Аутор Сунчица Филиповић

Изолација

Ковид-19 стигао у све кутке планете,
Неће да поштеди чак ни мало дете.
Свуда ми говоре да руке перем,
а ја у карантину по цео дан ждерем...
Кажу: „ Удаљеност бар метра два“,
оволико у кући нисам била за времена сва!
У продавницу може ући особа једна,
а ја сока из кафића остала сам жедна.
Чак су нам и кретање скратили,
сви би се сад ђаци у школу радо вратили...
Да сам ја у кући – немам баш ту навику.
Изашла бих да радим чак и математику!
Кажу да у борби са Короном
Помаже и третман озоном.
Мени деда каже: „ Лек је ракија“,
док се вирус само развија и развија!
Мораш имати маску на сред лица,
да ти случајно не би прешла нека клица.

Ја не знам који је ово штос,
Кажу: „ Заражен си кад ти цури нос!“

Борци највећи сада су лекари,
а по улицама свакодневно шетају жандари...

За Корону кажу лека нигде нема,
на вестима она сад је главна тема.

Аутор Марија Тувих

Живот у доба короне

У време гадног вируса, који је ставио старије у ризик, одузео многим животе и опустошио градове, може само да се седи код куће. Страх је емоција коју је већина окусила, после ко зна колико времена, на самом почетку пандемије. И даље је присутан. Мало по мало природа се опоравља и сунце зрачи и на најмрачнијим местима. Код куће има, веровали или не, много тога да се ради.

У стану живимо само мама и ја. Стан је мали а нас две се не виђамо пуно током дана. Док она своје слободно време проводи на креативан начин, ја седим и размишљам. Поред школских обавеза које се врте укруг и које ме доводе до потпуног колапса живаца, немам пуно обавеза. Не сећам се колико сам пута пребрисала полице за само недељу дана. Док многи проводе време контактирајући своје вољене или пријатеље, ја се молим да ме нико не зове али, опет, не желим ни да будем сама. Већину дана проведем тако што, седећи на столици која се распада, слушам исте песме и радим исте задатке. Некада запишем и како се осећам. То се никада не заврши добро.

Немам потребу да палим светло, тако да у мраку замишљам људе...

Кажу како је сада право време да се зближимо с породицом и пријатељима. Моје потребе су другачије. Оне су тотално супротне од било какве жеље за дружењем. За мене је овај период, колико год он био страхан, један од најлепших. Најпре, имам свој мир, време да се посветим стварима које су ми потребне. Прошло је пуно времена од када сам гледала нешто што волим, певала уз песме које мени пријају и, понекад, о томе причала са неколико пријатеља.

Враћање далеко заборављеним интересовањима је за мене, на неки начин, лековито. Мајка каже да изгледам срећније, а осмех који видим на свом лицу у огледалу, слаже се са тим. Стрес, који долази са обавезама, ипак, брзо и оде. Сваким даном га све мање осећам. Понекад причам сама са собом; "разговарам" о стварима које су ме у прошлости чиниле целом. Размишљам како се, скоро заборављена интересовања, полако враћају. Оно што ме је раније чинило тужном - губитак контакта с особама које су ми на неки начин значиле у животу – више ме не растужује. Није ми требало пуно времена да схватим да су оне, колико год ми биле блиске, погрешне за мене. Схватити тако нешто јесте било чудно, али ме је и зближило с другачијим особама.

С обзиром да пуно времена проводимо ван куће, карантин се, само на први поглед, чини страшним. Посао, школа, изласци – увек смо преокупирани обавезама и окружени људима. Нормално је да се људи жале и да желе брз завршетак пандемије. Чињеница је да и после овога многи неће схватити колико треба да ценимо слободу. Све ће се вратити на старо. Лепо је видети људе како се на неки свој начин захваљују докторима, сестрама и радницима у разним продавницама, али тапшањем нећемо спречити нанету штету свом душевном здрављу и животу. Не постоји начин да се довољно захвалимо тим људима, али лепо је што то покушавамо.

Мени је лепо у глави а и у карантину. Ова четири зида, мали затворени простор, место је на коме се, ма колико то иронично звучи, осећам најслободније! Немам, осим размишљања, пуно занимација. Ипак... лепо је! Живот у ово доба јесте страشان али је мени леп, пошто коначно могу да дишем.

Аутор **Симонида Луковић**

Живот у доба короне

Буди ме звоно телефона. Морам на посао. Још увек се нисам одморила од дочека Нове 2039. године. Нас неколико другарица из средње славиле смо "онлајн". Ово нам је већ деветнаести пут да је овако прослављамо.

Ужурбано се спремам, аутобус на линији до посла иде на сваких сат времена. Облачење за спољни свет захтева доста времена. Преко одеће навлачим најлонски мантил, преко обуће најлонске назувице, на руке стављам гумене рукавице, на глави су ми маска и визир. Излазим испред зграде где ће стати аутобус. Тешко се крећем због ветра и свих тих кеса које су на мени. Улазим на средња врата аутобуса, седам на место резервисано за мене. На следећем стајалишту улази контрола и проверава дозволе за рад ван куће. Брзо стижем на посао јер су улице празне.

Улазак у зграду у којој радим успорава пролазак кроз дезинфекциони тунел и *ув-кабину*, затим, и пролазак кроз контролну собу за мерење температуре и собу за тестирање на корону. Из тог разлога морам да долазим на посао пола сата раније. Ретко комуницирам са колегама, а састанке одржавамо од куће преко видео-конференције. Након шест сати радног времена, крећем кући. Иста је процедура облачења као и при поласку на посао.

Треба да стигнем да обавим куповину намирница за себе и родитеље. Они већ две године не излазе јер су напунили 65 година. Срећом, живе близу мене. Кесу са храном им остављам у специјалној комори испред стана. Због њихове безбедности виђамо се само преко "скајпа". Они могу у шетњу три пута недељно по пола сата, у време када млађи не могу да излазе. Тада је све затворено.

Стижем кући, укључујем - као и увек у то доба - ТВ, и гледам конференцију за штампу *Кризног штаба за борбу против корона вируса*, која почиње тачно у 18 часова. Слушам и не верујем. Прва испорука вакцина против короне је стигла у Србију. Ово чекамо већ петнаест година.

На тренутак сам била срећна, али ме је убрзо обузела паника и стрепња. Како ћу сада да живим? Навикла сам се на овакав живот, све је временски испланирано и сваки дан је исти. И не сећам се више како смо пре живели. Да ли ћу се снаћи?

(Годину дана касније живот се вратио у нормалу. Слободна сам.)

Аутор Дејан Крстић

*

Тренутак кад и соло играчи морају постати тимски,
у питању је вирус, али не онај обичан, зимски!
Тренутак и када себичан почиње да мисли на друге,
тренутак у ком воз сам саставља своје пруге.

Као живот знамо да ће бити крај, ал' не знамо кад,
толико велики одједном постане ситан град.
Време када богат и сиромашан постану једнаки,
време када и најјачи схватају колико су нејаки.

Џаба ти и куће и виле ако немаш око себе праве људе.
Пазите на своје и на друге, па нека буде како буде.
Шта смо згрешили? Бесан ли је Онај горе, изнад –
и најхрабрији се плаши, ал' неће то да призна.

Сад се види ко је грађанин прави,
ко државу гради а ко државу квари!
Сада се види ко остаје на дну, а ко иде ка врху,
сада времена има свако да схвати живота сврху!

Аутор **Невена Станковић**

Живот у доба короне

У земљу Србију, невину и малу,
долетео из Кине вирус КОРОНА.
Сад свако лице носи маску плаву,
тешимо се, али истина је болна.
Продавнице пуне, у реду човек стоји,
раздаљина два метра,
свако се сваког боји.
Дневно, по неколико људи нестане,
ширење заразе никако да престане.
Укинут је превоз, без буса ми је чудно,
свуда морам пешке
и то ми пада мучно.
После пар дана, полицијски час уводе,
јављају на вестима: ”У 20 часова иди кући, народе!”
Људи не схватају ову ситуацију тешку,
па остају напоље дуже
и тиме праве велику грешку.
Изолацију скратили до 5,
продавнице до 3,

кућама сад на време

иду сви.

У школу не идемо,

онлине наставу имамо,

тешко нам је, знамо,

али једни другима помажемо.

Уместо да слушах речи наставнице,

ја сада учим преко „ју тјуб“ странице.

Не виђам се ни са ким,

сама проводим дане,

преко терасе

гледам цвеће

и зелене гране.

Уместо да се са мајком виђам у граду,

ја је гледам преко екрана у Новом Саду.

Као у затвору,

дан је дуг,

једем, пијем, спавам

и тако све у круг.

У изолацији од самоће лудим,

сваког јутра

сморена се будим.

Рукавице носим

ради сигурности,

лекарима тапшем

због њихове способности.

Морамо да се боримо као змај,

да за месец дана кажемо корони:

“Дошао ти је крај.“

Аутор **Марија Кошуткић**

Живот у доба короне

Корона вирус се појавио у Кини, у граду Вухану, провинцији Хубеји, наводно 31. децембра, мада неки извори тврде да су први случајеви откривени још половином новембра. Верује се да је вирус прешао са животиње, тј. слепог миша или змије на човека, на морској пијаци у Вухану.

На жалост, вирус се проширио на многе државе, можемо рећи на цео свет, те је проглашена пандемија. Многе државе су увеле ванредно стање, међу њима и Србија. Забрањено нам је излажење у периоду од 5 сати поподне до 5 сати ујутру, а ако се крећемо, морамо да имамо пропуснице. Школе, факултети и вртићи су затворени. Многи људи не раде и много их је добило отказ због ове мучне ситуације. Једино су продавнице са храном и основним животним потрепштинама и апотеке отворене. Иако многи не раде, медицински радници раде по цео дан и стално су изложени опасностима од заразе. Неки су били неодговорни и нису пријављивали болесне раднике у местима где су најризичније групе, као што су домови за старе, што је допринело великом броју новозаражених.

Многим људима је живот промењен из корена, али мени није. Сада имам више времена да се посветим себи и да се унапредим ментално, духовно и физички. Користим већину времена за читање, писање на свом историјском блогу, за учење, одмор и опуштање. Више нисам у стресним ситуацијама, нити окружена људима који ме исцрпљују. Срећнија сам. Искрено, ова ситуација ми уопште не смета. Сунчане дане проводим у свом воћњаку, некад сама, каткад ми праве друштво моје мачке, а некад се дружим са својом породицом. Ово ме је зближило са подицом с којом пре нисам могла често да будем у контакту, због својих, али и због њихових обавеза. Чак се и мој брат, који живи и ради на Тајланду, вратио у Србију и сада могу више времена да проводим са њим. Имам воље и времена да уредим и своју баштицу. Због ове ситуације сам наставила да пишем дневник, који иначе започнем да пишем, па оставим после 5-6 дана, али пошто сад имам инспирацију за писање, могу и њему да се посветим. Упознала сам и много пријатеља из разних делова света преко мог историјског блога, па ме је ова ситуација зближила са њима. Свакодневно разговарамо о позитивним темама и помажемо једни другима да пребродимо ове мучне дане.

На жалост, то што је мени добро, не значи да је и осталима. Људи умиру свакодневно, многи остају без посла, ситуација је заиста тешка, али и ово ће се завршити једног дана и сви ћемо се вратити нормалном животу.

Аутор **Бојана Пољак**

Живот у доба короне

Волела бих да могу да вам напишем да ми није добро у самоизолацији, или да ми прија да се дистанцирам и да не идем у школу. Могу само да напишем да се осећам као да нисам присутна, као да нисам жива, као да плутам у свемиру.

Зашто се тако осећам? Не знам. Свет се распада око мене а ја се осећам као да сам у неком филму; све некако пролази поред мене а ја само стојим. Осећам се као да сам заробљена у неком огледалу, дани ми пролазе као секунде, само седим и гледам како живот пролази. Сваки дан ми је исти, ништа се не мења. Као да сам заробљена у једном тренутку у времену и као да сам приморана да исти дан изнова доживљавам. А не могу да изађем! Осећам се празно. У једном тренутку имам милион мисли, у следећем, немам ниједну. Престала сам да гледам вести, престала сам да "идем" на друштвене мреже, потпуно сам се изоловала од остатка света. Мислим да је тако боље. Када гледам вести, превише размишљам. Покушавам да искористим ово време да помогнем себи. Почела сам да читам доста књига, стално слушам музику а ретко кад причам. Понекад превише размишљања доведе до тога да убедим себе да не постојим и да ништа у мом животу није стварно, да сам, у ствари, све измислила, да моји пријатељи нису стварни, да је све то само плод моје маште. Мислим да нисам једина која се осећа овако изгубљено. Неко вероватно користи ово време да боље упозна своју породицу, а ја смишљам начине да избегнем било какав контакт са укућанима. Једном дневно зовем бабу да видим шта ради. Мало је "полудела" од како је све ово почело. Сви су полудели од како је све ово почело. Понекад размишљам о људима који су заражени вирусом и њиховим породицама.

Закључак је да доста размишљам јер немам шта друго да радим. Јако се чудно осећам. И док ово пишем, као да нисам присутна. Знам да нисам једина која се овако осећа и зато ћу само да питам:

Да ли се ово уопште може назвати животом?

Аутор Габријела Пезић

Живот у доба короне

Одлазимо у школу, сасвим смирено, без неког већег оптерећења, размишљајући како ће проћи данашњи дан. Све је протекло у најбољем реду, ту и тамо неко помене неки вирус који се шири по целом свету, не знајући тачно о чему се ради. Неоптерећени, одлазимо из школе размишљајући шта ће се дешавати током следеће недеље.

Долази и дан кад сазнајемо да нема школе, нема излазака, уводи се ванредно стање-полицијски час. Још увек не знамо шта се то дешава. У нама радост што не идемо у школу, али стварност је сасвим другачија. У мени немир, не знам да опишем то стање, неки бес што не могу да илазим и да се виђам са другарима. Сваки дан вести у исто време, страшне статистике које стварају страх и панику. Надам се да је све то далеко од наше земље. Пристижу вести из Италије која је нама близу. Сваки дан све већи број умрлих. У нашој земљи још нема велики број заражених. Мало ме је страх, мама одлази на посао, она ради у болници, молимо се да све буде у реду. Сви водимо рачуна о хигијени, цео свет носи маске и рукавице. Шири се број заражених и умрлих, проглашава се пандемија. Код нас су предузете мере јаке заштите, да би било што мање заражених. Уводи се и онлајн школа, тако да немамо много времена да мислимо о томе шта се дешава. Ту и тамо нешто чујем, али схватам да се и томе ближи крај. Почиње полако да се враћа живот у нормалу, скоро као пре. Једва чекам да се школа отвори. Нисам веровала да ће ми недостајати и да ћу икада то изговорити.

Надам се да ће нам то бити лекција, јер смо превише журили. Стално смо се такмичили и водили ратове једни против других, надметали се за већи престиж у свету, док, у једном моменту, све није стало и тад само схватили да само исти. Природа нас је паметно опоменула, а сад ми морамо паметно да живимо и уживамо у њој, а не да је уништавамо, као што смо то до сад радили.

Аутор Јана Буха

Живот у доба короне

Нисам верник, али све ово што се сада дешава, схватам као опомену неке више силе. Ово је једна од оних ситуација у којој је тешко пронаћи нешто добро. Ипак, када се изборимо с короном, мислим да ћемо видети да нам је она и нешто добро донела.

Опоменути смо да, најпре, треба да чувамо себе, своју породицу и пријатеље, али и остале са којима имамо контакт. Из овога ћемо, надам се, научити да будемо захвални на стварима које имамо: на здрављу, на могућности да се крећемо слободно, захвални на прилици да загрлимо вољену особу, али и на стварима које до сада нисмо сматрали битним, као што је могућност да негде одемо градским превозом. Надам се да ћемо, уз ту захвалност на градском превозу, научити и шта је лични простор.

Надам се и да ћемо се посветити онима који, због себе и других, остају у својим кућама. Јер, постоје и они који не поштују нити своје, нити здравље других и који, поред бројних опомена, излазе напоље у току забране кретања.

Мени није тешко да седим код куће, али ја не плаћам рачуне, немам децу коју треба хранити и немам обавезу да сачувам своје радно место. Ученик сам и док седим код куће испуњавам своје школске обавезе.

Волим уметност! Сликање ме, уз музику, испуњава и тренутни вишак слободног времена користим да се још више посветим уметности, али, са друге стране, разумем људе којима тешко пада обавеза да оволико времена проводе у својим кућама.

Једнима је "стара" школа била незанимљива, па су у "новој" активнији; другима је необично што толико времена проводе у затвореном простору; екстравертнима смета мањак комуникације а онима који су сами, једноставно, смета што морају да се боре са својим тешким мислима.

Старији умеју да цене ствари које ми млађи заборављамо. Захвални су на посетама своје деце и унука; захвални на комуникацији са "остатком света", која, иако ограничена због пандемије, није нестала. Ни старији нису навикли да толико времена проводи у ограниченом простору (осим ако нису Зорица Марковић или Лепи Мића).

Одрасла сам окружена дисциплинованим људима, па сам очекивала да ћемо се тако понашати и у оваквој ситуацији, мада сам знала да ће за мог брата и деду то да буде велики изазов. Деда је активан. Имао је пре појаве пандемије навику - своје рутинске послове - да раном зором оде на пијацу и да, у зависности да ли нас је у скорије време видео, обиђе нас, своје унуке.

Војска га је научила да буде дисциплинован и одговоран и зато поштује прописане мере. Брату је ограничење кретања посебно тешко пало јер тренира два спорта на шта је, у "нормалним околностима", трошио сате свог слободног времена. Мислим да ће он, када све ово прође, још више да цени слободу која му даје прилику да се бави оним што воли.

Ово што сам написала схватите као један гласан позив на буђење за све нас. Више сам него спремна да учиним све што могу да се ово заврши.

Аутор **Тина Маргетић**

Живот у доба короне

Из Вухана стигао нам
вирус свима непозван.
Чудом сад се чуде сви,
Вирусе, какав ли си ти?

У кућама смо сада ми,
јер нам рекли доктори.
Без дружења смо остали,
цео свет и ми.

Од короне једини спас
полицијски је час.
Поштују га скоро сви,
и млађи и старији.

Школа иде преко нета,
а дружење преко чета.
С породицом седим стално,
досадили ми већ одавно.

Месец дана већ је прошло
иди одакле си дош'о.
Да све буде као пре,
ја те молим, вирусе.

Аутор **Филип Урошевић**

Some months ago, a virus outbreak began in China. Nobody took it seriously at first. Everybody thought it was no big deal, but it rapidly spread all over the world. Human carelessness, yet again brings us in a situation like this, and now this grey world is suffering even more.

A pandemic is announced and chaos rules all around us now. Sport events are being cancelled, stores are being closed... People are slowly starting to find ways to protect themselves, and some are coming home overseas. Shelves everywhere are empty and full of dust. We have been living in a movie since the beginning of 2020. All of this reminds me of some kind of apocalypse. The cure for this virus will be developed a year from now or maybe even later than that. Some people are dying from this virus and on average, it seems that the mortality rate is low, plenty of people are recovering. But when you think about it, how many families are struggling and how life has changed drastically for the worse just because some people weren't thinking.

A lot of kids were happy that schools are being closed, but I think that is not a good thing. Everything, that school is related to, is getting piled up for us and the exams are going to be an even bigger problem.

The streets are empty every day and so many countries are having lockdown (police hours) that starts during the day. They are trying to lower the infection rate this way, and are also helping the doctors of every country in a way. Every day at the same time, people all over the world unite to applaud all the doctors and others who deal with health. They risk their lives because there is a chance they can catch the virus from the patients.

The good side about this Covid19 is that people are spending more time with their families at home. There isn't much traffic anywhere around us anymore, which means there is less pollution. Factories are either closed or work less than usual.

The planet Earth has finally began breathing again, but is it necessary for something like this to happen in order to make people start thinking more

profoundly. How many lives need to be lost so that we once and for good find peace.

I think we need to keep living like this after this ends. We will spend more time with our families and friends this way. Actually, we should use our cars to go with a purpose to the specific destination and not just to ride in circles. We need to create more human bonds and keep sticking together. This whole situation has united countries all over the globe.

Doctors from China have come to Serbia to help, and also doctors from Cuba and Russia have gone to Italy. The whole world is starting to look like some chain, which is made of all countries. As always we will win, but only together. We will find a solution for this, but many people will pay a price along the way. Some people like me, think this is all some kind of conspiracy theory. My friends and I often talk about stuff like that. Maybe this is all some kind of distraction for something bigger that is coming. Maybe all of this was done by some higher forces or the Illuminati with a purpose to reduce the human population. There is also a chance that this is some kind of start for a war. Every country is getting ready and is spending a lot of money on weapons and for defense of nuclear bombs.

Plenty of countries aren't thinking about hygiene and most of the countries didn't invest any money for a happening like this. That is why these theories make sense. All in all, we have to keep pushing forward and try to be as tolerant as possible and listen to doctors' advice and specialists, too.

The whole world is becoming one big family. If everyone activates and unites we will strive and prosper over everything that destiny has put on our way.